

Enkele reacties na de try-outs.....

...Karen De Visscher geeft verbluffend intens gestalte aan een getormenteerde en schuldgevoelige vrouw, die de naam Pamina kreeg.....

...heerlijk, ontroerend, grappig, soms pijnlijk herkenbaar. Knap gespeeld.....

.....De interactie tussen spel en muziek is bij momenten magisch.....

Recensie op www.theatermaggezien.net

Pamina en niks anders. Muziek en theater, aardig samen

22/03/2019 Roger Arteel

Het twintigjarig bestaan van Pamina, het professionele kamermuziekensemble van de dwarsfluit spelenden Christine Achten, Daniëlla Leleu, Joke Jodts en Leen Indigne, wordt gevierd met *Pamina en niks anders*, waarin de musicerende dames samen optreden met actrice Karen De Visscher, in een tekst van Erik Vlamincx en een regie van Rita Wouters.

Wie met klassieke muziek begaan is, denkt bij de naam Pamina wellicht onmiddellijk aan Pamina, de dochter van de Koningin van de nacht uit *De Toverfluit*, de laatste opera van Wolfgang Amadeus Mozart. De betoverde avonturen van moeder en dochter inspireerden zowel de Pamina-fluitisten als de veelzijdige auteur Erik Vlamincx voor een bewerking, met dien verstande dat Vlamincx zich als kritisch auteur, wilde beperken tot een evocatie van een hedendaagse moeder-dochter confrontatie.

Het bijzondere in *Pamina en niks anders* omtrent het samen op de scène zetten van klank en woord, zit in de speelse manier waarop het gebeurt. Dwarsfluiten hebben, zoals alle instrumenten, hun eigen klank, een eigen stem zeg maar, die de gevoelens van de toehoorders aanscherpt. Evenzo kent toneelspelen een

eigen discipline van lichaamstaal en zegging waarmee aandacht en emoties worden opgewekt. De fluitspelers bespelen instrumenten met verschillende registers en wekken aldus variërende gevoelens op. Dat doen ze dan ook door Karen De Visscher, die zowel de moeder als haar dochter vertolkt, op een speelse manier te benaderen, te omringen of aan te sporen, al naar gelang de situatie en de tekst die de actrice op de haar eigen overtuigende manier naar voor brengt. In bepaalde korte, vaak scherpe confrontaties tussen de moeder en het jonge mondige meisje, vormt Karen De Visscher één geheel met de fluitisten die nu eens als klankdecor, dan weer als een deel van de handeling optreden, dat alles in een sobere regie van Rita Wouters.

In het verhaal van de jeugdige dame die haar eigen weg wil gaan en bij de oudere generatie, haar moeder, gevoelige snaren aanraakt, dringt auteur Erik Vlaminck zich nergens op. Hij is bekend als roman- en toneelschrijver en ondermeer ook door de *Brieven van Dikke Freddy*, zijn column in De Standaard, waarin hij actuele maatschappelijke pijnpunten aansnijdt. Zijn kernachtige tekstfragmenten in *Pamina en niks anders*, verwijzen naar herkenbare situaties en ervaringen. Er van uitgaand dat in *De Toverfluit* van Mozart een gegeven zit van alle tijden en dus ook van hier en nu, wordt met *Pamina en niks anders* een nieuwsgierig ingesteld publiek een niet alledaagse interpretatie aangeboden. Een aantal composities uit Mozarts werk werden vanzelfsprekend voor de gelegenheid bewerkt en componist Boudewijn Cox zorgde voor een fijne finale, via een versie van het lied van ‘vogelvanger’ Papageno: ‘Der Vogelfänger bin ich, ja’. Naar vorm en inhoud is *Pamina en niks anders*, dan ook een aardig verjaardagscadeau.